

Indice

la alma en las tentaciones. Sus malos efectos, 50. 1. 396. 2. fig. 426. 1. fig.

V Aguear por cosas ajenas las personas espirituales. Quanto peligroso? 75. 2. fig. 118. 1.
 Vanagloria, ò vana complacencia en las cosas espirituales, 427. 2. fig.
 Vanidad. Sus Tentaciones se les dá remedio, 428. 2.
 Variedad de tiempos, y estados en las almas, 164. 1. Vide *Estados*.
 Vehemencia imperfecta, 142. 1. 419. 2. fig.
 Venganza con capa de zelo, 407. 2. El Juño no trata de ellas, 443. 1.
 Vertigenoso espiritual. Qual? 111. 2
 Vestiduras. Las profanas no dicen con la virtud, 64. 1. Las de nimio desprecio, 64. 1. fig.
 Vias espirituales. Tres, 384. 1.
 Via purgativa activa, 436. 1. fig. 442. 1. 487. 1. Sus meditaciones, 487. 2. fig.
 Via purgativa pasiva, 436. 3. fig. 444. 1. 476. 1. 484. 1. Trabajos, 483. 2. fig.
 Via iluminativa, activa, 485. 2. 481. 1. Meditaciones, 482. 1. fig.
 Via iluminativa pasiva, 485. 1. 484. 2. fig.
 Via unitiva activa, 487. 1. 487. 2. fig. 484. 1. Meditaciones, 485. 2.
 Via unitiva pasiva, 438. 1. fig. 438. 2. 483. 1. 484. 1. 485. 1. fig. 486. 1. fig.
 Via Crucis, 160. 1. Indulgencia

plenaria, 160. Se encarga, 161. 1.
 Vidas de Santos. Sus libros han convertido à muchos, 313. 1. fig.
 Vida media. Imperfecta, 386. 2.
 Vida mortal. Brevissima 448. 2. fig. Sueño, 10. 2.
 Vida espiritual. Qué cosas ayudan para ella? 482. 2. 481. 2.
 Virtuosos. No hay que admirar que fientan, &c. 54. 2. fig.
 Virtud. No debe dexarse, porque algunos la fingen, 20. 1. Qué cosa es? 345. 2. Su division, ibid. No pierde porque algunas almas falgan engañadas, 401. 2.
 Virtudes Cardinales. Lo poco que te has exercitado en ellas, 244. 2. fig.
 Virtudes en comun, y en particular. Se explican, 345. 2. fig. Su práctia es lo seguro, 416. 1. En ellas están cortas algunas almas, 385. 1. fig.
 Virtudes sólidas, poco practicadas, 386. fig.
 Visible. Nos ha de guiar à lo invisible, 312. 1.
 Visiones. Sus generos, y en quales se puede introducir el demonio, 413. 1. 498. 1.
 Visiones, y revelaciones verdaderas. Sus efectos, 474. 1. fig.
 Vistas para el Matrimonio espiritual, 440. 2.
 Union con Dios. Como llegarás à ella, 229. 1. Vide *Via Unitiva*, 487. 1. fig.
 Volar à Dios. Se enseña, 391. 2. fig. 471. 1.
 Voluntad propia en los ayunos, &c.

de las cosas mas notables.

&c. 4. 1. Nuestra ruina, 255. 1.
 Voluntad Divina. Quanto te has apartado de ella? 229. 1.
 Votos inconsiderados en tiempos de fervores, 24. 2. Vide *Obras*.
 Votos útiles, lib. 5. cap. 6. num. 68. & 69.
 Votos de obediencia à los Directores. Se piensen mucho, 274. 2. 583. 1. fig.
 Urbanidad. Vide *Politica*.
 Usuras en espirituales. Mas escandalosas, 83. 1.
 Vulneracion Divina. Se explica, 490. 2.
Z
 Zelo indiscreto del bien del Proximo, 38. 1. fig. 494. 2.
 Zelo Santo. Quanto tibio en ti, 227. 1. Sus propiedades, 271. 1.
 Zelo falso. Vide *Venganza*.

LAUS DEO.

LIBRO, Y PROPOSICIONES, QUE SE HAN
 condenado en Roma, dia 8. Setiembre de este año
 de 1713. conforme al Decreto Apostolico
 siguiente.

Clemens Episcopus Servus Servorum Dei. Universis Christi fidelibus salutem, & Apostolicam Benedictionem. Unigenitus Dei Filius, &c. :: Nos verè divinis monitis instructi, ubi primum, non sine intima cordis nostri amaritudine, accepimus librum quemdam Gallico Idiomate olim impressum, & in plures Tomos distributum, sub titulo: *Le Nouveau Testament en Francois, avec des reflexions morales sur chaque verset, &c. A Paris 1699.* Aliter verò: *Abrege de la Morale de l' Evangelie, des Actes des Apostres de S. Paul, des Epistres Canoniques, è de l' Apocalypse ou Pensées Chretiennes sur le Texte des ces Liures Sacrez, &c. A Paris 1693. & 1694.* Tametsi aliàs à nobis damnatum, ac revera Catholicis veritatibus pravaram doctrinarum mendacia multifariam permiscentem, adhuc tamen tamquam ab omni errore immunem, à pluribus haberi Christi fidelium manibus passim obrudi, ac nonnullorum nova semper tentantium consilio, & opera studiose nimis quaquaversum disseminari, etiam Latine redditum, ut perniciosæ institutionis contagium, si fieri possit, pertranseat de gente in gentem, & de Regno ad populum alterum: vetustis hujusmodi seductionibus, atque fallaciis creditum nobis Dominicum Gregem in viam perditionis sensim abduci summopere doluimus; aded-

que Pastoralis, non minus curæ nostræ stimulis, quam frequentibus Orthodoxæ Fidei Zelatorum querelis, maximè verò complurium Venerabilium Fratrum, præsertim Galliæ Episcoporum, litteris, ac precibus excitati, gliscenti morbo, qui etiam aliquando posset in deteriora quæque prorruere, validiori aliquo remedio obiam ire decrevimus.

Et quidem ad ipsam ingruentis mali causam providæ nostræ considerationis intuitum convertentes, perspicuè novimus summam hujusmodi libri perniciem idè potissimum progredi, & invalescere, quod eadem intus lateat, & vult improba fanies, nonnisi secto u'cere foras erumpat; cum liber ipse primo aspectu legentes specie quadam pietatis illiciat; molliti enim sunt sermones ejus super oleum: sed ipsi sunt jacula, & quidem intentato arcu ita ad nocendum parata, ut sagittent in obscuro rectos corde. Nihil propterea opportunius, aut salubrius præstari à nobis posse arbitrati sumus, quam si fallacem libri doctrinam generatim solummodo à nobis hæcenus indicatam, pluribus sigillatim ex eo exceptis Propositionibus, distinctus, & apertius explicaremus, atque universis Christi fidelibus noxia zizaniorum semina è medio traherem, quo tegebantur, educta, velut ob oculos exponeremus. Ita nimirum denudatis, & quasi in propatulo positis, non uno quidem, aut altero, sed plurimis, gravissimisque, tum pridem damnatis, tum etiam novè adinventis erroribus, planè confidimus, benedicente Domino, fore ut omnes tandem apertæ jam, manifestæque veritati cedere compellantur.

Id ipsum maximè è re Catholica futurum & sedandis præsertim, in florentissimo Galliæ Regno exortis ingeniorum variè opinantium, jamque in acerviores scissuras protendentium disidiis, apprime proficuum: conscientiarum denique tranquillitati perutile, & propemodum necessarium, non modo præfati Episcopi, sed & ipse in primis charissimus in Christo filius noster Ludovicus Francorum Rex Christianissimus, cujus eximium in tuenda Catholicæ Fidei puritate extirpandisque erroribus zelum satis laudare non possumus, sæpius Nobis est contestatus repetitis propterea verè piis, & Christianissimo Rege dignis Officialis, atque ardentibus votis à nobis afflagitans, ut instanti animarum necessitati, prolata quantociùs Apostolici censura judicii consuleremus.

Hinc aspirante Domino ejusque cœlesti ope confissi, salutare opus sedulo, diligenterque, ut rei magnitudo postulabat, aggressi sumus; ac plurimas ex prædicto libro juxta suprà recensitas respectivè editiones fidelitèr extractas, & tum Gallico, tum Latino Idiomate expressas Propositiones à compluribus in Sacra Theologia Magistris, primò quidem coram duobus ex Venerabilibus Fratribus nostri San-

ctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus accuratè discuti: deinde verò coram nobis, adhibito etiam aliorum plurium Cardinalium consilio, quam maxima diligentia, ac maturitate, singularum insuper Propositionum cum ipsomet libri Textu exactissimè facta collatione, pluries iteratis Congregationibus expendi, & examinari mandavimus. Hujusmodi autem Propositiones sunt, quæ sequuntur videlicet.

1 **Q**uid aliud remanet animæ, quæ Deum atque ipsius gratiam amisit, nisi peccatum, & peccati consecutiones, superba paupertas; & segnis indigentia; hoc est, generalis impotentia ad laborem, ad orationem, & ad omne opus bonum?

2 Jesu-Christi gratia, principium efficax boni cujuscumque generis, necessaria est ad omne opus bonum; absque illa non solum nihil fit, sed nec fieri potest.

3 In vanum Domine præcipis, si tu ipse non das, quod præcipis.

4 Ita Domine; omnia possibilis sunt ei, cui omnia possibilis facis, eadem operando in illo.

5 Quando Deus non emollit cor per interiorum unctionem gratiæ suæ; exhortationes, & gratiæ exteriores non inserviunt, nisi ad illud magis obdurandum.

6 Discrimen inter fœdus Judaicum, & Christianum est, quod in illo Deus exigit fugam peccati, & implementum legis à peccatore, relinquendo illum in sua impotentia; in isto verò, Deus peccatori dat, quod jubet, illum sua gratia purificando.

7 Quæ utilitas pro homine in veteri fœdere, in quo Deus illum reliquit ejus propriæ infirmitati,

imponendo ipsi suam legem? Quæ verò felicitas non est admitti ad fœdus, in quo Deus nobis donat, quod petit à nobis?

8 Nos non pertinemus ad novum fœdus, nisi in quantum participes sumus ipsius novæ gratiæ, quæ operatur in nobis id, quod nobis præcipit.

9 Gratia Christi est gratia suprema, sine qua confiteri Christum numquam possumus, & eam qua numquam illum abnegamus.

10 Gratia est operatio manus Omnipotentis Dei, quam nihil impedire potest, aut retardare.

11 Gratia non est aliud, quam voluntas Omnipotentis Dei, jubentis, & facientis, quod jubet.

12 Quando Deus vult salvare animam, quocumque tempore, quocumque loco effectus indubitabilis sequitur voluntatem Dei.

13 Quando Deus vult animam salvam facere, & eam tangit interioris gratiæ suæ manu, nulla voluntas humana ei resistit.

14 Quantumcumque remotus à salutè sit peccator obstinatus, quando Jesus se ei videndum exhibet lumine salutari suæ gratiæ, oportet ut se dedat, accurrat, sese humiliet, & adoret Salvatorem suum.

15 Quando Deus mandatum suum, & suam æternam locutionem comminatur unctio- nem sui spiritus, & interiori vi gratiæ suæ, operatur illa in corde obedientiam, quam petit.

16 Nullæ sunt illecebræ, quæ non cedant illecebris gratiæ, quia nihil resistit Omnipotenti.

17 Gratia est vox illa Patris, quæ homines interius docet, ac eos venire facit ad Jesum Christum; quicumque ad eum non venit postquam audivit vocem exteriori filii, nullatenus est doctus à Patre.

18 Semen verbi, quod manus Dei irrigat, semper affert fructum suum.

19 Dei gratia nihil aliud est, quam ejus Omnipotens voluntas: hæc est idea quam Deus ipse nobis tradit in omnibus suis scripturis.

20 Vera gratiæ idea est, quod Deus vult sibi à nobis obediri; & obeditur; imperat, & omnia fiunt; loquitur tamquam Dominus, & omnia sibi submissa sunt.

21 Gratia Jesu-Christi est gratia fortis, potens, suprema, invincibilis, utpote quæ est operatio voluntatis Omnipotentis, sequela, & imitatio operationis Dei incarnantis, & resuscitantis Filium suum.

22 Concordia Omnipotentis operationis Dei in corde hominis, cum libero ipsius voluntatis consensu, demonstratur illicò nobis in incarnatione veluti in fonte, atque archetypo omnium aliarum

operationum misericordiæ, & gratiæ: quæ omnes ita gratiæ atque ita dependentes à Deo sunt, sicut ipsa Originali operatio.

33 Deus ipse nobis idem tradidit Omnipotentis operationis suæ gratiæ: eam significans per illam, qua creaturas è nihilo producit, & mortuis reddit vitam.

24 Justa idea, quam Centurio habet de Omnipotentia Dei, & Jesu Christi, in sanandis corporibus solo motu suæ voluntatis, est imago ideæ, quæ haberi debet de Omnipotentia suæ gratiæ in sanandis animabus à cupiditate.

25 Deus illuminat animam, & eam sanat æquè, ac corpus, sola sua voluntate; jubet & ipsi obtemperatur.

26 Nullæ dantur gratiæ, nisi per fidem.

27 Fides est prima gratia, & fons omnium aliarum.

28 Prima gratia, quam Deus concedit peccatori est peccatorum remissio.

29 Extra Ecclesiam nulla conceditur gratia.

30 Omnes, quos Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibiliter.

31 Desideria Christi semper habent suum effectum, pacem intimo cordium infert, quando eis illam optat.

32 Jesus Christus se morti tradidit ad liberandum pro semper suo sanguine primogenitos, id est electos, de manu Angeli exterminatoris.

Proh!

33 Proh! Quantum oportet bonis terrenis, & sibi metipso renuntiasse, ad hoc ut quis fiduciam habeat sibi, ut ita dicam, appropriandi Christum Jesum, ejus amorem, mortem, & Mysteria, ut facit Sanctus Paulus, dicens. Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.

34 Gratia Adami non producebat, nisi merita humana.

35 Gratia Adami est sequela creationis, & erat debita naturæ sanæ, & integræ.

36 Differentia essentialis inter gratiam Adami, & status innocentiam, ac gratiam Christianam est, quod primam unusquisque in propria persona recepisset: ita verò non recipitur, nisi in persona Jesu Christi resuscitati cui nos uniti sumus.

37 Gratia Adami, sanctificando illum in semetipso, erat illi proportionata: Gratia Christiana nos sanctificando in Jesu-Christo, est omnipotens, & digna Filio Dei.

38 Peccator non est liber, nisi ad malum, sine gratia liberatoris.

39 Voluntas, quam gratia non prævenit, nihil habet luminis, nisi ad aberrandum; ardoris, nisi ad se præcipitandum; virium, nisi ad se vulnerandum; est capax omnis mali, & incapax ad omne bonum.

40 Sine gratia nihil amare possumus, nisi ad nostram condemnationem.

41 Omnis cognitio Dei, etiam

naturalis, etiam in Philosophis Ethnicis non potest venire, nisi à Deo; & sine gratia, non producit nisi presumptionem, vanitatem & oppositionem ad ipsum Deum, loco effectum adorationis, gratitudinis, & amoris.

42 Sola gratia Christi reddit hominem aptum ad sacrificium fidei; sine hoc nihil, nisi impuritas; nihil, nisi indignitas.

43 Primus effectus gratiæ baptismalis est facere, ut moriamur peccato; aded ut spiritus, cor, sensus non habeant plus vitæ pro peccato, quam homo mortuus habeat pro rebus Mundi.

44 Non sunt nisi duo amores, undè volitiones, & actiones omnes nostræ nascuntur; amor Dei, que omnia agit propter Deum, quemque Deus remuneratur; & amor, quo nos ipsos, ac mundum diligimus, qui, quod ad Deum referendum est, non refert, & propter hoc ipsum fit malus.

45 Amore Dei in corde peccatorum non amplius regnante necesse est, ut in eo carnalis regnet cupiditas, omnesque actiones ejus corrumpat.

46 Cupiditas, aut charitas, usum sensuum bonum, vel malum faciunt.

47 Obedientia legis profluere debet ex fonte; & hic fons est charitas. Quando Dei amor est illius principium interius, & Dei gloria ejus finis tunc purum est, quod apparet exterius, alioquin non est, nisi hypocrisis, aut falsa justitia.

Quid

48 Quid aliud esse possumus nisi tenebræ, nisi aberratio, & nisi peccatum, sine fidei lumine, sine Christo, & sine charitate?

49 Ut nullum peccatum est sine amore nostri, ita nullum est opus bonum sine amore Dei.

50 Frustra clamamus ad Deum: Pater mi: si spiritus charitatis non est ille, qui clamat.

51 Fides justificat, quando operatur, sed ipsa non operatur, nisi per charitatem.

52 Omnia alia salutis media continentur in fine, tamquam in suo germine, & semine; sed hæc fides non est absque amore, & fiducia.

53 Sola charitas Christiano modo facit actiones Christianas, per relationem ad Deum, & Jesum Christum.

54 Sola Charitas est, quæ Deo loquitur, eam solam Deus audit.

55 Deus non coronat, nisi charitatem; qui currit ex alio impulso, & ex alio motivo, in vanum currit.

56 Deus non remunerat nisi charitatem, quoniam charitas sola Deum honorat.

57 Totam deest peccatori, quando ei deest spes, & non est spes in Deo, ubi non est amor Dei.

58 Nec Deus est, nec religio, ubi non est charitas.

59 Oratio impiorum est novum peccatum, & quod Deus illis concedit, est novum in ejus iudicium.

60 Si solus supplicii timor, animat poenitentiam, quo hæc est ma-

gis violenta, eo magis ducit ad desperationem.

61 Timor non nisi manum cohibet, cor autem tamdiu peccato addicitur, quamdiu ab amore justitiæ non ducitur.

62 Qui se à malo non abstinnet, nisi timore poenæ, illud committit in corde suo, & jam est reus coram Deo.

63 Baptizatus adhuc est sub lege, sicut Judæus, si legem non adimpleat, aut adimpleat ex solo timore.

64 Sub maledicto legis nunquam fit bonum, quia peccator sive faciendo malum, sive illud non nisi ob timorem evitando.

65 Moyses, Prophetæ, Sacerdotes, & Doctores legis mortui sunt absque eo, quod ullum Deo dederint filium, cum non effecerint nisi mancipia per timorem.

66 Qui vult Deo appropinquari nec debet ad ipsum venire cum brutalibus passionibus, neque adducit per instinctum naturalem, aut per timorem, sicuti bestia, sed per fidem, & per amorem sicut filii.

67 Timor servilis non sibi representat Deum, nisi ut Dominum durum, imperiosum, injustum, intractabilem.

68 Dei bonitas abbreviavit viam salutis, claudendo totum in fide, & precibus.

69 Fides, usus, augmentum, & præmium fidei, totum est donum peræ liberalitatis Dei.

70 Numquam Deus affligit innocentes, & afflictiones semper ser-

viunt,

vel ad puniendum peccatum, vel ad purificandum peccatorem.

71 Homo ob sui conservationem potest sese dispensare ab ea lege, quam Deus condidit propter ejus utilitatem.

72 Nota Ecclesiæ Christianæ est, quod sit Catholica, comprehendens, & omnes Angelos Cœli, omnes electos, & justos terræ, & omnium sæculorum.

73 Quid est Ecclesia, nisi cœtus filiorum Dei, manentium in ejus sinu, adoptatorum in Christo, subsistentium in ejus Persona, redemptorum ejus Sanguine, viventium ejus Spiritu, agentium per ejus gratiam, & expectantium gratiam futuri sæculi?

74 Ecclesia, sive integer Christus, incarnatum Verbum habet ut caput; omnes verò Sanctos, ut membra.

75 Ecclesia est unus solus homo, compositus ex pluribus membris, quorum Christus est Caput, vita subsistentia, & Persona; unus solus Christus compositus ex pluribus Sanctis, quorum est sanctificator.

76 Nihil spatiosius Ecclesia Dei, quia omnes electi, & justi omnium sæculorū illam componunt.

77 Qui non ducit vitam dignam Filio Dei, & membro Christi, cessat interius habere Deum pro Patre, & Christum pro Capite.

78 Separatur quis à Populo electo, cujus figura fuit Populus Judaicus, & Caput est Jesus Christus, tam non vivendo secundum

Evangelium, quàm non credendo Evangelio.

79 Utile, & necessarium est omni timore, omni loco, & omni personarum generi studere, & cognoscere spiritum, & pietatem, & mysteria Sacræ Scripturæ.

80 Lectio Sacræ Scripturæ est pro omnibus.

81 Obscuritas Sancta Verbi Dei non est laicis ratio dispensandi seipsum ab ejus lectione.

82 Dies Dominicus à Christianis debet sanctificari lectionibus pietatis, & super omnia Sanctarum Scripturarum. Damnosum est velle Christianum ab hac lectione retrahere.

83 Est illusio, sibi persuadere quod notitia Mysteriorum Religionis non debet communicari foeminis, lectione sacrorum librorum. Non ex foeminarum simplicitate, sed ex superba virorum scientia, ortus est Scripturarum abusus, & natæ sunt hæreses.

84 Abripere à Christianorum manibus Novum Testamentum, seu eis illud clausum tenere auferendo eis modum illud intelligendi, est illis Christi os obturare.

85 Interdicere Christianis lectionem Sacræ Scripturæ, præsertim Evangelii, est interdicere usum luminis filii lucis, & facere ut patiantur speciem quamdam excommunicationis.

86 Eripere simplici Populo hoc solatium, jungendi vocem suam voci totius Ecclesiæ, est usus contrarius praxi Apostoli-

cæ, & intentioni Dei.

87 Modus plenus sapientia, lumine, & charitate, est dare animabus tempus portandi cum humilitate, & sentiendi statum peccati, petendi spiritum pœnitentiæ, & contritionis, & incipiendi, adminus, satisfacere justitiæ Dei antequam reconcilientur.

88 Ignoramus quid sit peccatum, & vera pœnitentia, quando volumus, statim restitui possessioni honorum illorum, quibus nos peccatum spoliavit, & retractamus separationis istius ferre confusionem.

89 Quartus decimus gradus conversionis peccatoris est, quod, cum sit jam reconciliatus, habet jus assistendi sacrificio Ecclesiæ.

90 Ecclesia auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat per primos Pastores de consensu, saltem præsumpto, totius corporis.

91 Excommunicationis injustæ metus, numquam debet nos impedire ab implendo debito nostro: numquam eximus ab Ecclesia, etiam quando hominum nequitia videtur ab ea expulsi, quando Deo Jesu-Christo, atque ipsi Ecclesiæ per charitatem affixi sumus.

92 Pati potius in pace excommunicationem, & anathema injunctum, quam prodere veritatem, est imitari Sanctum Paulum: tantum adest, ut sit erigere se contra auctoritatem, aut scindere unitatem.

93 Jesus quandoque sanat vul-

nera, quæ Præceptum Primorum Pastorum festinatio infligit, sine ipsius mandato: Jesus restituit, quod ipsi inconsiderato zelo rescindunt.

94 Nihil pejorem de Ecclesia opinionem ingerit ejus inimicis, quam videre illic dominatum exerceri supra fidem fidelium, & foveri divisiones propter res, quæ nec fidem lædunt, nec mores.

95 Veritates eo devenerunt, ut sint lingua quasi peregrina plebisque Christianis, & modus eas prædicandi est velut idioma incognitum: adeo remotus est à simplicitate Apostolorum, & supra communem caput fidelium. Neque satis advertitur, quod hic defectus sit unum ex signis maximè sensibilibus senectuti Ecclesiæ, & iræ Dei in filios suos.

96 Deus permittit, ut omnes potestates sint contrariæ Prædicatoribus veritatis, ut ejus victoria attribui non possit, nisi Divinæ Gratiæ.

97 Nimis sæpè contingit membra illa, quæ magis sanctè, ac magis strictè unita Ecclesiæ sunt, respici, atque tractari tamquam indigna, ut sint in Ecclesia, vel tamquam ab ea separata, sed justus vivit ex fide, & non ex opinione hominum.

98 Status persecutionis, & pœnarum, quas quis tolerat, tamquam Hæreticus, flagitiosus, & impius, ultima plerumque probatio est, & maximè meritoria, utpotè, quæ fecit hominem magis conformem Jesu-Christo.

Per-

99 Pervicacia, preventio, obstinatio in nolendo, aut aliquid examinare, aut agnoscere se fuisse deceptum, mutant quotidie quoad multos in odorem mortis id, quod Deus in sua Ecclesia posuit, ut in ea esset odor vitæ, v. gr. bonos libros, instructiones, sancta exempla, &c.

100 Tempus deplorabile, quo creditur honorari Deum, persequendo veritatem, ejusque discipulos. Tempus hoc advenit: Haberi, & tractari à Religionis Ministris tamquam impium, & indignum omni commercio cum Deo, tamquam membrum putridum, capax corrumpendi omnia in societate Sanctorum; est hominibus piis morte

Auditis itaque tum voce, tum scripto Nobis exhibitis præfatorum Cardinalium, aliorumque Theologorum suffragiis, divinique in primis luminis, privatis ad eum finem, publicisque etiam indictis precibus, implorato præsidio; omnes & singulas Propositiones præincertas tamquam falsas, captiosas, malè sonantes, piarum aurium offensivas, scandalosas, perniciosas temerarias, Ecclesiæ, & ejus praxi injurias, neque in Ecclesiam solum, sed etiam in Potestates sæculi contumeliosas, seditiosas, impias, blasphemias, suspectas de hæresi, ac hæresim ipsam sapientes, necnon hæreticos & hæresibus, ac etiam schismati faventes, erroneas, hæresi proximas, pluries damnatas, ac demum etiam hæreticas, variasque hæreses, & potissimum, illas quæ in famosis Jansenii Propositionibus, & quidem in eo sensu, in quo hæc damnata fuerunt, acceptis, continentur, manifestè innovantes respectivè hac nostra perpetuò valitura Constitutione declaramus damnatas, & reprobamus.

Mandantes omnibus utriusque sexus Christi fidelibus, ne de dictis Propositionibus sentire, docere, prædicare aliter præsumant, quam in hac eadem nostra Constitutione continentur; ita ut quicumque illas, vel illarum aliquam conjunctim, vel divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de eis etiam disputativè, publicè, aut privatim tractaverit, nisi forsàn impugnando, Ecclesiasticis censuris, aliisque contra similia perpetrantes à jure statutis pœnis ipso facto, absque alia declaratione subiaceat.

Cæ-

Cæterum per expressam præfatarum Propositionum reprobationem alia in eodem libro contenta nullatenus approbare intendimus, cum præsertim in decursu examinis cum plures alias in eo deprehenderimus Propositiones illis, quæ ut supra damnatæ fuerunt, consimiles, & affines, iisdemque erroribus imbutas, nec sane paucas sub imaginario quodam, veluti grassantis hodie persecutionis obtentu, inobedientiam, & pervicaciam nutriente easque falso Christianæ patientiæ nomine prædicantes; quas propterea singulatim rescensere, & nimis longum esse duximus, & minimè necessarium; ac demum, quod intolerabilius est, sacrum ipsum Novi Testamenti textum damnabiliter viciatum comperimus, & alteri demum reprobatæ versioni Gallicæ Montensi in multis conformem: à vulgata verò editione, quæ tot sæculorum usu in Ecclesia probata est, atque ab Orthodoxis omnibus pro authentica haberi debet, multipliciter discrepantem, & aberrantem, pluriesque in alienos, exóticos, ac sæpè noxios sensus, non sine maxima perveritate, detortum.

Eundem propterea librum, utpotè per dulces sermones, & venditiones, ut Apostolus loquitur, hoc est sub falsa piæ institutionis imagine seducendis Innocentium cordibus longè accomodatum, sive præmissis, sive alio quovis titulo inscriptum, ubicumque, & quocumque alio Idiomate, seu quavis editione, aut versione hæcenus impressum, aut in posterum (quod absit) imprimendum, auctoritate Apostolica tenore præsentium iterum prohibemus, ac similiter damnamus; quemadmodum etiam alios omnes, & singulos in ejus defensionem, tam scripto, quàm Typis editos, seu forsan (quod Deus avertat) edendos libros, seu libellos, eorumque lectionem, descriptionem, retentionem, & usum, omnibus, & singulis Christi fidelibus sub pæna excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrenda, prohibemus pariter, & interdiciamus:: Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo decimo tertio, sexto Idus Septembris, Pontificatus nostri Anno decimo tertio.

I. Card. Pro Datarius.

F. Oliverius.

Visa de Curia L. Seguardus.

IMPRIMATUR.

Casalete, Vic. Gñlis.

Se ha añadido en esta Impresion lo que vâ señalado con estrellas à la margen, como en la pag. 365. y está visto, reconocido, y aprobado.

